

Samenstelling: Barbara De Cock (Spaanstalige wereld) en Peter Vandendriessche (Francofonie)

Money, Money, Money

In deze tijden van crisis kan het geen kwaad om ons te bezinnen over de economische waarde van het Spaans, zo moet het Instituto Cervantes gedacht hebben. Eind november organiseert het dan ook een groot congres over dit thema. In tegenstelling tot heel wat andere economische overpeinzingen, valt te verwachten dat de stemming hier eerder positief zal zijn. De verkoop van didactisch materiaal en het 'taaltoerisme' naar talenscholen in Spaanstalige landen zorgen namelijk voor een indrukwekkend zakencijfer, dat volgens sommigen goed is voor 15% van het Spaans BNP. Misschien een beleggingstip?

French letters?

Michel Houellebecq en Bernard-Henri Lévy zijn het beu. Deze vermaarde intellectuelen beseffen wel dat je nooit sant in eigen land bent, maar hebben de miskennis door critici en journalisten nu toch van zich af geschreven in brieven naar elkaar. Deze bundel, *Ennemis publics*, werd uitgegeven bij Flammarion en Grasset en onmiddellijk verspreid op 150.000 exemplaren. Houellebecq schuift onder andere de stelling naar voren dat een welvarend Frankrijk wél een stevige dosis pessimisme kon verdragen, cfr. de jaren 50 met Sartre, Camus, Beckett en Ionesco, maar dat vandaag niet meer kan. Gezien de huidige crisis zou hij nog wel eens een tijdje kunnen blijven in Ierland, zijn huidige verblijfplaats.

Scheiding tussen moskee en staat?

De *laïcité* blijft de Franse geesten beroeren. Enkele jaren terug was het nog een van de redenen om de Europese grondwet te verwerpen en recent was er dan de commotie in Frankrijk toen Sarkozy de paus met veel egrams ontving en hem nogal naar de mond praatte met zijn *laïcité positive*. Een ander momentum was de uitspraak door een rechtbank die in beroep de ontbinding van een huwelijk tussen twee moslims vernietigde. De reden was de niet-maagdelijkheid van de vrouw in kwestie. Religieus fanatisme? Het is niet de eerste keer dat een religieuze dekmantel gebruikt wordt: bij het proces in beroep voerden de advocaten van beide partijen andere argumenten voor scheiden aan...

Buñuel

Alle oud-studenten van professor Vlasselaers herinneren zich zonder enige twijfel – en misschien met enig afgrijzen – een filmfragment waarin een ooglid wordt afgesneden en mieren over een hand kruipen. Hopelijk herinnert u zich ook nog dat deze beelden uit *Un chien andalou* van Luis Buñuel kwamen, ter illustratie van het surrealisme. Begreep u nooit echt het kunstzinnige gehalte van deze scène of was u, integendeel, meteen een grote fan? Dan is de documentaire *El último guión* ('Het laatste scenario') misschien wel iets voor u. Eén van Buñuels scenaristen, Jean-Claude Barrière, werkte samen met Buñuels zoon Juan Luis aan

deze documentaire vol onbekende beelden en interviewfragmenten. Die vormen de basis voor een rondreis door Buñuels leven, langs de plaatsen waar hij verbleef. De documentaire wordt niet toevallig dit jaar uitgebracht: Buñuel overleed namelijk precies 25 jaar geleden. Voor die gelegenheid organiseert het MUHKA in november en december een retrospectieve over Buñuels werk.

Naar beeld en gelijkenis?

Het bedrijf Tear Prod heeft een originele manier gevonden om de ergernis en frustratie veroorzaakt door politici te uiten: voodoo poppen! Het bedrijf bracht poppen op de markt van Royal en Sarkozy. De pop van Sarkozy is bekleed met zijn ronkende citaten als 'Casse-toi, pauv' con' en 'Travailler plus pour gagner plus'. De president zelf kon er niet mee lachen en wou via juridische weg het popje uit de handel laten wegens inbreuk op zijn portretrechten. Een rechtszaak die hij jammer genoeg verloor; de rechter oordeelde dat de poppen binnen de grenzen van vrijheid van meningsuiting en humor bleven. Het is wel al de zesde rechtszaak die de Franse president in functie aanspant, een ruptuur tegenover zijn voorgangers Chirac en Mitterrand die zelf geen procedures inzetten. Misschien voelt hij zich snel in zijn wiek geschoten?

Unie van het Middellandse Zeegebied

België herbergt de hoofdzetel van vele internationale organisaties, maar – om evidente redenen – niet van de Unie van het Middellandse Zeegebied. Deze unie groepeerde 43 landen uit het Middellandse Zeegebied en wil zo onder andere een interculturele dialoog onderhouden tussen de Arabische en de Westerse wereld. De drang naar evenwicht blijkt ook uit de talloze compromissen en evenwichtsoefeningen in het organigram van de unie: zo zijn er 5 vice-secretarissen voorzien, waaronder één Israëli en één Palestijn. Op de laatste top, in Marseille, werd een consensus bereikt om de officiële zetel van de unie in Barcelona te vestigen. Residentie van dienst wordt het Palacio de Pedralbes op de Avenida Diagonal, een van de hoofdlanen van Barcelona. Dit is natuurlijk opnieuw een grote troef voor de politieke en economische ontwikkeling van Barcelona en Catalonië. Bovendien werd de Barcelonese kandidatuur sterk gesteund door de Spaanse regering, die een centrale positie in de Unie van het Middellandse Zeegebied belangrijk vindt om Spanjes invloed in andere multilaterale organisaties te versterken.

Staken doet lezen?

Een van de beloftes van Sarkozy bij de presidentsverkiezingen was het instellen van een *service minimal* tijdens stakingen in de openbare sector en in het bijzonder bij de spoorwegen. Er is nog geen zo'n specifieke regeling getroffen voor de privésector, maar wie weet wordt de Franse katholieke krant *La croix* wel een trendsetter. Tijdens hun staking van 30 oktober legden de journalisten niet hun werk neer maar zetten integendeel de volledige krant van de dag gratis op het internet. *Service maxima*?